

unddrage dem ethvert Paaskud, under hvilket de kunne skjule deres onde Villie til ikke at gøre den Ret og Pligt, som Overenskomsten paalægger dem. Et saadant Paaskud kunde de tænkes at faa ved at sige, at de ikke kunde blive enige om denne Overenskomst, og det er det Paaskud, man betager dem ved at sige: Kunne I ikke blive enige, vel, saa gaa vi lige til Domstolen, og saa kan den paakende i Henhold til hver af vore Paastande. For saa vidt tror jeg, at det er et ubetinget Fremskridt, at man har tilvejebragt Muligheden for at komme til Voldgift, ogsaa i det Tilfælde, at en af Parterne maatte benytte den specielle Overenskomst som Paaskud til at unddrage sig Forpligtelsen til at gaa til Voldgiften. At denne Overenskomst for øvrigt forudsættes normalt at blive afsluttet, er paa den anden Side i sin Orden, thi det er jo altid heldigt at have en saadan særlig Overenskomst som Grundlag og Udgangspunkt for selve Voldgiften.

Saa er der et andet Punkt, hvorpaa jeg særlig vil henlede Opmærksomheden. Det er Bestemmelsen i Artikel 4. Der findes jo den Regel, vi kende fra andre Traktater, at de Sager, som henhøre under Staternes Domstole, ikke skulle kunne bringes for Voldgiften, men der er saa tilføjet et Par Undtagelser. Den første er den, hvor Tvisten drejer sig om et Tilfælde af Rettens Fornægtelse. Dette Begreb er jo en gammel Bekendt i Folkeretten, vi have det ogsaa i vore Traktater baade med England og Frankrig, hvor det særlig fremhæves. En saadan Rettens Fornægtelse foreligger da dels, hvor den er formel, idet man nægter den paagældende Adgang til Domstolene, hvor Loven hjemler det, dels hvor den er reel, idet der vel er truffet en Afgørelse ved Domstolene, men den maa siges at lide af aabenbar Uretfærdighed, saa at den indeholder en aabenbar Krænkelser af en materiel Retsregel. Naar en saadan Krænkelser foreligger, er det en ældgammel folkeretlig Sætning, at saa kan den paagældende Stat, hvis Undersaat formentes at have lidt en saadan Retskrænkelser, intervenere og optræde paa sin Undersaats Vegne. I gamle Dage skete det paa den Maade, at den Regering, hvis Undersaat formentes at have lidt Uret, bemyndigede

ham til at tage sig selv til Rette, idet han fik udstedt et Repressaliebrev, i Kraft af hvilket han kunde udruste Skibe og give sig til at kapre Handelsskibe eller anden Ejendom, som tilhørte Undersaatter af den Stat, som formentlig havde tilføjet ham en Uret, for hvilken den ikke havde villet give Opregnsning. Denne Selvtægt øves jo nu forlængst ikke mere; men det er i fuldstændig Overensstemmelse med den almindelige Udvikling af Folkeretten, naar man nu siger, at i et saadant Tilfælde kan den paagældende Undersaat gaa til Voldgiftsdomstolen og faa Sagen paakendt. Jeg kan heller ikke se, at der kan være nogen videre Betænkelighed ved det; thi jeg er fuldstændig forvisset om, at vore Domstole ikke ville afsige Domme, om hvilke man kan sige, at de statuere aabenbar Uret, og saa kan det heller ikke være nogen Fare at lade Sagen komme for Voldgiftsretten. Det bliver da Voldgiftens Sag at dokumentere, om denne Dom virkelig indeholder aabenbar Uret, og det vil den ikke kunne gøre, for saa vidt Talen er om Domme, afsagte af danske Domstole. Derfor tror jeg ikke, at denne Bestemmelse indeholder nogen som helst Fare. I alt Fald er den hjemlet som almindelig folkeretlig Regel, og naar Italien har begæret den indført, have vi selvfølgelig ikke kunnet nægte det.

Saa kommer den anden Undtagelse, som har særlig Interesse. Det er Tilfælde, hvor Tvisten angaar Anvendelsen af en Overenskomst mellem de to Stater. Jeg tror, at det er overmaade heldigt, at denne Undtagelse er kommen ind, og det er en Fejl, at vi ikke have faaet den ind i vore tidligere Voldgiftstraktater. Jeg vil henstille til den højtærede Udenrigsminister at drage Omsorg for, at den bliver optagen i alle fremtidige Voldgiftstraktater, thi det er ligefrem nødvendigt, at det sker. Vi maa huske paa, at naar en Traktat stifter Ret mellem to Stater, publiceres den i hver af Staterne som Retsregel, og saa anvende Domstolene den i hver af Staterne. Disse Domstoles Fortolkning af Traktaten er bindende for vedkommende Stats Undersaatter; men den er ikke bindende for den anden Stat eller for den anden Stats Domstole, og saa kan der paa den Maade fremkomme ganske modstridende Fortolk-